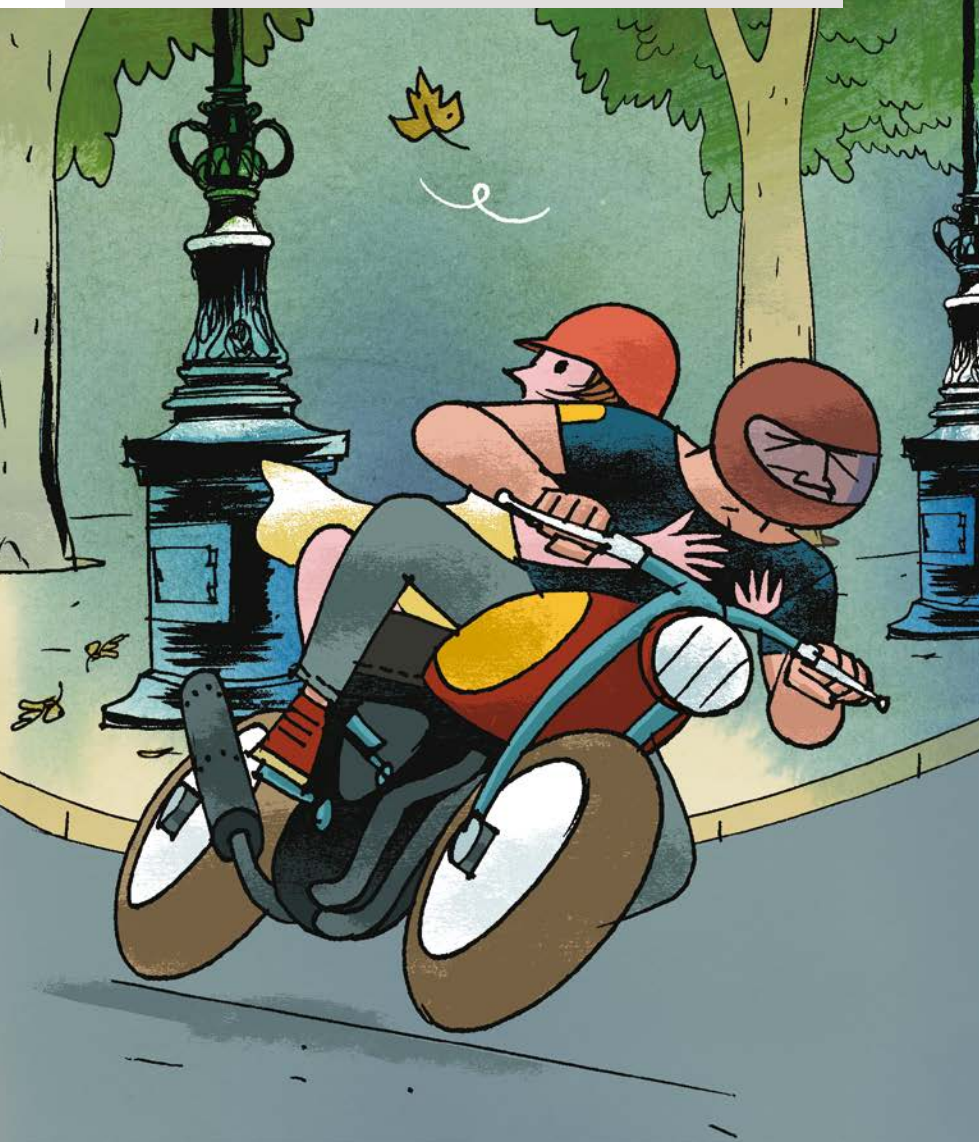

Jaume Cela / Juli Palou

Assassinat fora de temporada

Dibuixos de Pep Brocal

1

La moda? La Marta no en sabia gens, de moda. Més ben dit, en sabia just per tenir-se-les amb la seva mare. Com aquella vegada que, amb tota la bona fe del món, li va comprar unes vambes marca Rocbuk i la Marta va fer morros mitja setmana, a més de negar-se en rodó a estrenar-les perquè faria el ridícul més espantós de la seva vida. La moda, per a la Marta, eren marques, dur les mans tapades pels punys de les camises i, de tant en tant, la visió d'un superjersei penjat a qualsevol aparador. Les marques i les camises de mànigues inacabables eren d'ús diari. En canvi, les visions eren més esporàdiques. La reina de totes, sense cap mena de dubte, va ser la que va tenir una

primavera, quan passejava pel carrer capficada per unes avaluacions que no li havien acabat d'anar prou bé. De sobte, el va veure. Era de color taronja i la va deixar absolutament penjada. Era el jersei més superfantàstic que mai havia vist. No era *un* jersei. Era *el* jersei de la seva vida, pensat, dissenyat i confeccionat especialment per provocar el seu desig, la seva bogeria. Evidentment, no va parar fins que el va tenir. El va portar gairebé cada dia durant tot l'estiu, fins a l'extrem que aquell brillant color taronja es va anar convertint en un discret color de mandarina mig pansida.

El sol, que aquell matí feia una mica el murri i s'amagava darrere capes de boira fines com la seda, lluïa el mateix color que tenia el jersei superfantàstic cap a la meitat de l'estiu. Però, els ullets de la Marta en aquella hora del matí no estaven per històries. La Marta ja pesava figues quan el cotxe encara no havia enfilat la carretera que deixava Granada. El seu somni era dolç com el sucre de les fires i dibuixava en els seus llavis un somriure ple de felicitat. Es veia passejant, no pel carrer on havia perdut el cap i la sang per culpa d'un meravellós jersei de color taronja, sinó per entremig dels jardins misteriosos de l'Alhambra. I la persona que l'acompanyava no podia ser una altra que el seu estimat Dani.

Ella anava vestida de mora, amb un bé de Déu de gases i amb la cara ben coberta de vel·lins insinuants. Ell,

de guerrer de la mitja lluna, amb l'alfange penjant-li indolent del cenyidor de plata. Les estrelles se'ls miraven. Les estrelles sempre són espectadores privilegiades dels moments màgics. En Dani li agafava ben fort la mà i la Marta reposava el cap damunt l'espatlla del seu heroi de les mil i una nits. En Dani mirava els ulls de la Marta com si fossin dues pedres precioses de la corona reial i, amb una lentitud de rellotge aturat per un cop de maça i sense deixar de tenir els ulls clavats en els d'ella, començava a alçar el vel per deixar al descobert uns llavis més vermells que una magrana. Les estrelles aplaudien aquell moviment i semblava que volien animar el valent guerrer. Ella intentava un gest de súplica quan ell es delia per oferir-li com a present un petó més dolç que la mel.

Però, a tots els somnis d'amor que protagonitzen princeses mores apareix un gelós visitant amb ànsia per tacar de sang la seva espasa. Darrere d'una columna treia el nas l'Àlex, el germà de la Marta, transformat en una massa corpulenta i vestit només amb una mena de calçotets vermells i un mocador més negre que la cara i una mica menys que les seves intencions. L'Àlex enlairava amb pretensions criminals una espasa que brillava com si hagués estat banyada en aigua de roses. Ella, més que veure'l, endevinava el tràgic moviment. La intuïció va ordenar-li realitzar un giravolt inesperat i enèrgic que

va fer caure dins d'una font els dos enamorats. El gegant negre va etzibar un cop d'espasa tan decidit que encara sort que al sortidor no hi havia cap ou com balla, perquè, si hagués estat així, ben segur que s'hauria desfet en mil bocins. En Dani, sorprès encara, maldava per treure el seu alfange. I, just en el moment que el negrot del dimoni es disposava a millorar la feina, la Marta va haver de bellugar-se en el llunyà i ensopit món de la realitat per deixar una mica més d'espai a la persona que acabava d'entrar dins del cotxe. Era un xicot que feia autoestop i que va asseure's agraint en un català molt germanitzat la generositat dels pares d'en Dani.

Mentrestant, en el somni les coses anaven cada vegada pitjor per als dos enamorats. L'Àlex havia desaparegut per art d'encantament i en Dani lluitava contra una terrible serpota que l'ofegava amb el seu cos anellat. La Marta corria pels jardins del palau buscant un lloc on amagar-se. De sobte, localitzava el seu amant estirat a terra, sense cap mena de batec dins del pit. Tots els perills es van fondre de cop, com la mantega a l'ampit d'una finestra assolellada. Ara era ella qui es treia el vel amb gran rapidesa i apropava els seus llavis als d'en Dani. La proximitat del seu alè, la fragància que desprenia el seu cos de mora, van ser suficients per provocar una mena d'electroxoc en aquell cor ensopit. I ara, per fi, els dos enamorats es

confonien en un petó com mai no havien vist ni les fulles ni les flors d'aquell delicat jardí.

La cara de la Marta era un mapa que indicava tots els camins de la felicitat i el seu cap buscava sense saber-ho repòs damunt l'espatlla del nouvingut. Un sotrac del cotxe la va fer tornar al món dels vius i quan va obrir els ulls va deixar anar un xiscle que va provocar una panxada de riure general.

—On sóc? —va dir amb cara d'esverada.

I sense esperar cap resposta va continuar:

—I tu, qui ets?

—Em dic *Frranz*.

La Marta va veure en els ulls d'aquell estrany una mena de lluïssor que no era normal. Per fer-se una mica més el càrrec del que havia pogut passar, va tornar a preguntar:

—Que ets d'aquests que viatgen amb el dit emmi-donat?

En Franz no va entendre la broma de la Marta i va optar per mantenir-se en silenci. La Marta no va insistir i no ho va fer perquè no en tenia ganes i perquè començava a no trobar del tot normal que en Franz girés tan sovint el cap per mirar enrere.

—D'on ets, Franz? —va preguntar en Dani.

En Franz no va respondre de seguida. Era com si tingués l'obligació de rumiar molt la resposta abans de deixar-la anar.

—...de Bremen.

El pare d'en Dani va saltar:

—Ah, de la terra del flautista.

—Pare —va dir ràpidament en Dani—, no et cremis, que el flautista era d'Hamelín. Bremen és la terra dels músics, oi, Franz?

En Franz va afirmar amb un lleuger moviment de cap i es va tombar una altra vegada. La Marta va observar que quan el nouvingut es girava apareixia en el seu rostre un gest de por, com si una amenaça massa coneguda per ell li pogués saltar al damunt en el moment més inesperat. En Franz, per evitar sospites, va treure un tema de conversa:

—I vostès, d'on vénen?

La mare va respondre tot fent-se la interessant.

—Oh, hem fet un viatge meravellós. Hem visitat Granada de dalt a baix, la ciutat i la província. Ens hem ofegat de calor, però ha valgut la pena. Granada és una ciutat tan bonica, tan diferent... Bé, nosaltres ja la coneixíem perquè quan ens vam casar...

—Mare —va saltar en Dani—, ara no ens vinguis amb el rotllàs de la vostra lluna de mel.

La mare es va tombar i amb una mirada que amagava un deix de malícia va sentenciar:

—Què més voldríeu vosaltres que saber com va anar la nostra lluna de mel! Oi, pare?

A la mare d'en Dani, quan es posava melosa, li sortia l'expressió *pare* per anomenar el seu marit. I sense esperar cap més comentari va continuar:

–Hem decidit tornar-hi sobretot perquè en Dani fes una mica de cultura i també per reviuere aquells dies de la nostra joventut. Em sembla que el nostre fill ha quedat una mica tip de monuments, però també em sembla que s'ho ha passat molt i molt bé. De fet, la Marta s'hi va afegir més tard, al viatge. Saps, Franz?, la Marta i el nostre fill, en Dani, són bons amics d'escola, bé, potser una mica més que amics...

–No comencis a dir bestieses –va tornar a tallar-la en Dani.

–No són bestieses, fill, es veu d'una hora lluny que...

La Marta, amb tota la intenció de desviar la conversa, de sobte va cridar:

–Mireu, una paradeta de fruita!

–Que vols que ens hi aturem? –va preguntar en Dani.

–No, no cal, només ho deia perquè fa molt bonic, aquí al costat de la carretera.

En Franz semblava no escoltar amb gaire atenció el combat de directes i indirectes que havia començat dins del cotxe. Estava més pendent del vidre del darrere que de saber si la Marta i en Dani estaven torrats l'un per l'altre.

–I tu, Franz, d'on véns, si es pot saber?

–Oi, sí, no és cap *misterrri* –va dir en Franz–, estic viatjant per tot Espanya. És una *terra* molt *interressant*, plena de sol. Ja saben el *delirri* que tenim els alemanys pel sol. Ens *agrrrada* d'allò més.

–I com és que parles tan bé el català? –va preguntar el pare d'en Dani.

–Bé, en *rrrealitat* jo sóc mig català. La meua *marrre errra* catalana, de Vic. De ben joveneta es va *casarr* amb un alemany, el meu *parrre*, i se'n van *anarr* a *viurrrre* a Bremen. Més *tarrrd* es van *separrrar*. La meua *marrre* va *torrnar* a Vic i jo passava *temporrades* a Bremen i *temporrades* a Vic. *Arrra* tots dos són *morrrts*...

–Oh, Franz, ho sentim molt –va lamentar la mare d'en Dani amb un to de veu tan estrafet que va provocar que els dos joves es petessin de riure.

Davant d'aquesta reacció tan inesperada, la mare d'en Dani va saltar:

–Poca-soltes! Com podeu riure-us d'una cosa així? Què pensarà, en Franz?

–No s'amoïni, *senyorrna*, ha estat pel seu to de veu.

Com que el mig estranger no s'havia ofès, en Dani i la Marta van riure a cor què vols, cor què desitges durant una bona estona. Mentrestant, el pare feia esforços per mantenir-se seriós i la mare, com

que va veure que la situació no li era gaire favorable, va decidir passar de tothom. En Franz va aprofitar el descontrol general per tornar-se a tombar. Aquesta vegada la Marta va imitar-li el gest. Ja en començava a estar tipa, de tant mirar enrere, del misteri que amagaven aquells ulls porucs, de no saber qui era aquell xicot, ni on anava, ni què pretenia... La Marta, en aquestes ocasions, es transformava en un altre personatge: la Xarloca. La Xarloca era la Marta, però no exactament. La Xarloca era la Marta quan volia descobrir algun misteri. És a dir, que la Xarloca sempre era la Marta, però la Marta no sempre era la Xarloca, o una cosa així. El cas era que en aquell cotxe passava alguna cosa estranya i no sabia què era. Això la començava a fer sortir de polleguera.

De sobte, en Franz va tenir la pensada de continuar la seva història:

—Etic de vacances. L'any passat vaig *voltarrrr perrr* Catalunya, la *terra* de la meua *marrre*, i aquest any he decidit *ferrr turrrisme perrr* Andalusia. No vaig gaire bé de calés i estalvio tot el que puc amb els viatges. Vostès *pensarran* que sóc un galtes, *perrrò* no *vol-drrria correspondrrre* a la seva *generrositat* explicant cap *soparr* de *durro*.

—A nosaltres —va intervenir el pare amb un to molt comprensiu—, ens agrada molt recollir el jovent que fa autoestop. Quan érem joves també en fèiem.

Un any vaig arribar fins a Dinamarca, anar i tornar, que és aviat dit. Eren uns temps molt bons per conèixer món d'aquesta manera. Ara costa més, la gent és més egoista, o té més por.

—Em sembla que tenen més por. S'expliquen moltes desgràcies, que si robatoris, que si crims... què sé jo! —intervingué la mare—. La veritat és que a tu t'hem agafat perquè fas cara de bona persona.

—*Senyorrra* —es va veure amb l'obligació d'aclarir en Franz—, *perrrr* mi pot *estarrrr* ben *trrrranquil·la...*

En aquest precís moment els ulls de la Xarloca se li van llançar al damunt com dues feres amenaçadores. En Franz no va saber encaixar la mirada i es va remoure amb un neguit estrany. La Xarloca ja en tenia prou. Sabia que en Franz els acabaria complicant la vida, però no n'encertava a trobar el motiu i encara menys la manera com podrien presentar-se els fets.

El sol, mentrestant, havia fet mudança. De taronja, res de res. Més aviat s'havia decantat per escampar teles d'un gris incert. I, malgrat la lleu amenaça de mal temps, la Xarloca ja suava misteri. En Franz, mentrestant, comprovava dissimuladament si alguna cosa continuava ben amagada dins de la seva butxaca.